పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

-65 -

వరమ్మ కథ

ఉదయం పదిగంటలవేళ. ముందు వీధిలో అంబులెన్సుల రొద ఆపకుండా వినబడటంతో ఒక్క ఉదుటున లేచి గవాక్షపు తలుపుల్ని తెరిచి బయటికి చూసాను. ఒకటా రెండా. నాలుగు అంబులెన్సులు ఒకేసారి ఒకదాని వెనుక ఒకటి కంగారుగా వెళ్తున్నాయి. ఒక్క నిముషం గుండె కూడా గుబగుబలాడింది. నా గుండె ఒక్కటేకాదు. ఈ కరోనా వచ్చాక ప్రపంచం గుండే ఒణికిపోతోంది మరి. ఏం జరిగిందో ఏమిటో? మా బిల్డింగ్‌లో ఉన్న వారికి ఏమీ కాలేదు కదా? ఏదన్నా అయితే? జరగబోయే పర్యవసానం ఏమిటో గుర్తొచ్చి శరీరం సన్నగా కంపించింది.

ఒక్కరికి పాజిటివ్ అని తెలిసినా మొత్తం బిల్డింగ్‌లో ఉన్న వారందరినీ తీసుకెళ్ళి దూరంగా ఎక్కడో ఎడారిలో వున్న క్వారన్‌టైన్‌లో పడేస్తున్నారు. ఇప్పటికి కువైట్‌లో మొత్తానికి రెండువేల కేసులు తేలాయి. అందులో 75 శాతం మన భారతీయులే ఉన్నారు. హతవిధీ ఎందుకిలా? ఆలోచిస్తూ చూస్తూంటే అంబులెన్సులన్నీ ఆపై వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాయి.

ఇంకా చూద్దామంటే చుట్టూ ఉన్న ఎత్తైన భవనాలు నాకు అడ్డొచ్చాయి. ఏమిటో? ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలన్న ఆదుర్దా నన్ను నిలవనీయలేదు.. అలాగే కిటికీ దగ్గరే నిలబడ్డాను. ఎదురుగా మసీదుకున్న బురుజుపై కూర్చున్న పావురం కోసం జంటపావురం పరిగెత్తుకొచ్చింది. రెండూ కాసేపు సంతోషంగా కబుర్లు చెప్పుకున్నాయి. తరువాత షికారుకనుకుంటా రెండూ ఒక్కసారిగా ఒకే వైపుకి ఎగిరెళ్ళిపోయాయి.

ఇంతలో ఇదే అదననుకుని ఇంకొక పావురం వచ్చి కూర్చుంది అదే బురుజుపై ఠీవిగా.

వచ్చీ రాగానే అందుకోసమే వచ్చినట్లుగా కాలకృత్యాలన్నీ అక్కడే నా ఎదురుగానే తీర్చేసుకుంది. నాకు నవ్వొచ్చింది.

అది మసీదని, ప్రార్థనా స్థలమని పైన వున్న కొమ్ము అని దానికి తెలియదుకదా. అవి తెలియక చేస్తున్నాయి. కానీ మనుషులు తెలిసీ తల్లిలాంటి

భూమిని తమ స్వార్థం కోసం పాడుచేస్తున్నారు. మురికితో నింపుతున్నారు. ఇప్పుడైనా ఈ గడ్డుకాలంలోనైనా మనుషులు తమ తప్పుల్ని తెలుసుకుంటున్నారా? ఆలోచన స్థిమితంగా కొనసాగలేదు. మనసంతా అటువెళ్ళిన అంబులెన్సుల మీదే ఉంది. ఎవరికి ఏమయిందో? అనే ఆలోచన.

ఎవరిని అడగాలో తెలియలేదు. నేనయితే నా రూమును విడిచి బయటికి ఎక్కడికీ వెళ్ళడంలేదు. చాలా ఏళ్ళ తరువాత నా ఒంటరితనాన్ని ఏకాంతంగా నా గదిని అంతఃపురంగా మార్చుకుని దొరికిన ఈ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకుంటున్నాను. కువైట్ కొచ్చిన ఇరవై ఏళ్ళ కాలంలో పనీపాటా లేకుండా రూములో కూర్చోవడం ఇప్పుడే జరుగుతోంది. ఇలాంటి రోజులు వస్తాయని కూడా నేను ఊహించలేదు.

ఈ వైరస్‌ల ప్రభావం ఎక్కువగా విమాన రాకపోకల మీద, మా హోటల్ రంగాల మీద ప్రభావం చూపించింది. చూపిస్తోంది కూడా. మార్చి పదమూడున మా హోటల్‌ని క్లోజ్ చేసేసారు. 40ఏళ్ళ చరిత్రలో మొదటిసారి జరిగిందట ఇలా పూర్తిగా మూసేయడం. ఇంకెప్పుడో మళ్ళీ తెరవడం? ఎవరికీ తెలియదు.

గల్ఫ్ యుద్ధంలో కూడా ఇంతటి కల్లోలం జరగలేదు. ముస్లింల ప్రార్థనలకు కేంద్రాలయిన మసీదులు మూయబడటం చరిత్రను సృష్టిస్తోంది. మానవ చరిత్రలో ఈ కరోనా అధ్యాయాన్ని ఏ అక్షరాలతో లిఖిస్తారో మరి? సరే తరువాత కువైట్ అప్‌డేట్‌లో న్యూస్ వేస్తాడుగా అక్కడ తెలుస్తుందిలే ఈ అంబులెన్సుల సంగతి. అందులో మా ఏరియాలో మా పై వీధికి అవి వెళ్ళడంతో ఒక విధమైన అలజడి కలుగుతోంది కదా అనుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళి టీ కలుపుకుందాం అని కిచెన్ తలుపు తెరిచాను.

గుప్పుమంది వాసన. ధైర్యం చేసి ఏంటో చూద్దాం అనుకుంటూ రెండడుగులు లోపలికి వేసాను. ఒకవైపు బీఫ్ కుతకుతా ఉడుకుతోంది. మరోవైపు చేపల వేపుడు నూనెలో ముంచి తీస్తున్నారు ఇద్దరు ఫిలిప్పీన్ అమ్మాయిలు.

ఇంతకుముందయితే నేను డ్యూటీలకు షాపింగులకూ వెళ్ళిపోయేదాన్ని. రూమ్‌లో గడపడం చాలా తక్కువ.

కానీ ఇప్పుడలా కాదుగా. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ రూమ్‌లోనే ఉండటంతో అటు కిటికీ బయట ప్రపంచాన్ని ఇటు ఇంట్లో (ఫ్లాట్‌లో) పరిస్థితులను కాస్త గమనించి పరిసరాలను కాస్త అవగాహన చేసుకోవడం ప్రారంభించాను. మా హోటల్ వాళ్ళిచ్చిన మా ఫ్లాట్‌లో మూడు రూములుంటాయి. ఒకదానిలో నేను, అవతల వున్న రెండింటిలో ఇద్దరు ఫిలిప్పీన్ అమ్మాయిలు, ఒక ఆఫ్రికన్ అమ్మాయి ఉంటారు.

అందరికీ కలిపి ఒకటే బాత్‌రూమ్. ఒకే కిచెన్. కానీ నేను ఎప్పుడూ వాళ్ళని పట్టించుకోను. మాట్లాడను. నా ప్రపంచం వేరే. అయినా నాకు ఎప్పుడూ మధ్యాహ్నం డ్యూటీలు కాబట్టి నిద్రపోవడానికే నా రూమ్ నాకు ఉపయోగపడుతుండేది.

ప్రొద్దుటే మాంసం, చేప వాసన ఘాటుగా ముక్కుకు తగలడంతో ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోయి ఇక టీ కూడా తాగాలనిపించక ఒక్కంగలో బయటకి వచ్చి నా రూమ్‌లో పడ్డాను. గమనిస్తే ఈ ఫిలిప్పీన్ వాళ్ళకి చైనా వాళ్ళకి చాలా పోలికలు ఉన్నాయి.

ఏ మాంసమైనా సంతోషంగా తినగల సమర్థులు వీళ్ళు. ఒక్కోసారి నాకు భయం వేస్తుంటుంది. వీళ్ళు అన్ని మాంసాలనూ మా కామన్ ఫ్రిజ్‌లో నిలవపెట్టి స్టవ్‌పై వండి అందరికీ ఏ రోగాలు తెచ్చిపెడతారో అని. అసలే ఒకసారి జెస్సీ అనే ఫిలిప్పీనో ఫ్రెండ్ నాకు వాళ్ళ జీవన విధానం గురించి, ఆహారపు అలవాట్ల గురించి చెప్పింది. మాంసం, సీ ఫుడ్డే కాక కుక్కలను, కోతులని కూడా వీళ్ళు వదలరట. పాములను కూడా తింటామని ఆ పిల్ల మెరిసే కళ్ళతో చెపుతుంటే నాకు వళ్ళంతా జుగుప్స కలిగి ఆ పిల్లను తాకడానికి కూడా ఇష్టపడక దూరంగా ఉంచేసాను. అప్పటినుండీ వీళ్ళు దగ్గరగా ఉన్నప్పుడు తగలాలన్నా, పనిచేసేటప్పుడు వీళ్ళకి దగ్గరగా కూర్చోవాలన్నా నా శరీరం ముడుచుకుపోయేది. వీళ్ళింతకీ చేపలే ఫ్రై చేస్తున్నారా? లేక పాములని కూడానా? నా ఆలోచన నాకే భయం గొలిపింది. మళ్ళీ

కువైట్‌లో అన్నీ చెక్ చేస్తారుగా. అన్ని మాంసాలనూ అనుమతించరుకదా? భయపడినట్లుగా ఏమీ ఉండదులే అని నాకు నేను సర్ది చెప్పుకున్నాను. కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను.

ఈ రోజుల్లో నేను గమనించింది ఏమిటంటే వీళ్ళు పిట్టగుడ్లు అస్పారగస్, రొయ్యలు, బీఫ్ అన్ని రకాల చేపలులాంటివి నాలుగు పూటలా వండుకుని ఆరగిస్తారని. ఇంత ఫుడ్ తిన్నాకూడా, ఇన్ని రకాల మాంసాహారం మింగినాకూడా వీళ్ళ ఒళ్ళు కొంచెం కూడా లావెక్కదు. ఎందుకో మరి? కారణం ఏమిటో నాకు ఎప్పుడూ బోధపడదు. ఇంకొకటి ఏంటంటే వీళ్ళు ఒంటిపైన మైక్రో డ్రస్‌లు వేసుకు తిరుగుతుంటారు. వాళ్ళకెలా ఉంటుందో మనకు తెలియదుకానీ చూసే మనకు మాత్రం వళ్ళంతా సిగ్గుపుట్టి చూడలేక కళ్ళు కిందకి వాల్చుకుంటాము. ఖర్మ రా బాబూ.. అనుకుంటూ మనమే సిగ్గుపడి ప్రక్కకి తొలగి పోవాలి తప్ప వీళ్ళకి కాస్తయినా సిగ్గు అనే చిప్ వంట్లో ఎక్కడా కనబడదు.

వీళ్ళ జీవన విధానం ఆ స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యము, ఆహారపుటలవాట్లు నాకెప్పుడూ అర్థంగావు. అవగాహనకు అందడంలేదు..

ఇక టీ తాగే అవకాశంలేక గోరువెచ్చటి నీళ్ళు గ్లాస్‌లో పోసుకుని తాగుతూ మళ్ళీ నా ప్రపంచపు కిటికీ దగ్గరికి వచ్చాను.

ఎత్తైన భవనాలను వీధిలో తిరిగే మనుషులను, ఎగిరే పక్షులను నీలి ఆకాశాన్ని అల్లనల్లన తేలిపోయే మేఘాలను చూడటం నా అలవాటు. అదే నా కాలక్షేపం, అంతకన్నా మించి ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే ఇహలోకం నుండి బయటికి తెచ్చి ప్రశాంతమైన ప్రకృతిలోకి నడిపించి నన్ను సేదతీర్చే మరో ప్రపంచం నా కిటికీ.

సాయంత్రం ఇక్కడ నిలబడి బయటికి చూస్తే సింగపూర్‌లోనో, న్యూయార్క్ పట్టణంలోనో, దుబాయ్ వీధుల్లోనో ఉన్నట్లుగా అనిపిస్తుంది. దీపాల కాంతుల్లో మెరిసే ఎత్తైన హర్మ్యాలను చూస్తుంటే అప్పుడప్పుడూ నా రూమ్‌కి వచ్చే నా ఫ్రెండ్స్ కూడా అంటుంటారు "నీకు ఈ కిటికీ చాలు రోజులు ఆనందంగా గడిపేయడానికి" అని.

ముందు మా ఫ్లాట్‌లో వున్న బొంబాయి అమ్మాయి 'స్నేహల్'తో ఎప్పుడూ అనేదాన్ని. "నీకు పెళ్ళి అయితే ఎక్కడికో హనీమూన్ వెళ్ళి డబ్బు వేస్ట్ చేయకు. నా రూమ్‌లో నాలుగురోజులు గడపండి. సింగపూరో, దుబాయో వెళ్ళిన ఫీలింగ్ వస్తుంది" అని.

నిజమే అంటూ కిటికీ దగ్గరే బయటికి చూస్తూ నిలబడిపోయేది.

వంటిల్లు కంపుకొట్టినా కిటికీ మాత్రం ఇంపుగా అందంగా వుందికదా చాలు ఈ జీవితానికి అనుకుంటూ మళ్ళీ అంతు చిక్కని కరోనా వైరస్ గురించీ, అడ్రస్ తెలియకుండా పోయిన అంబులెన్సుల గురించీ ఆలోచిస్తున్నాను.

ఇంతలో ముల్లా వచ్చి అల్లా హు అక్బర్ అంటూ మైకులో "ప్రార్థనకు రండని" పిలుపునందించాడు.

కానీ ఇది కరోనా కాలం. కువైట్‌లో కర్ఫ్యూ కాలం. గుంపులు కూడి ప్రార్థనలు చేయడానికి బయట తిరగడానికి లేదు కదా రోజుకు ఐదుసార్లు ఆయా సమయాలకు వచ్చే ఆ ప్రార్థనా పిలుపులు విని అందరూ వారి ఇళ్ళలో ప్రార్థనలు చేసుకుంటారనుకుంటా.

ఈ అరబిక్ దేశాల్లో మసీదులకు అందులోని ప్రార్థనలకు చాలా ప్రాముఖ్యతను ఇస్తారు. ఆ సంప్రదాయానికి పద్ధతికి ఇదే మొదటిసారనుకుంటా బ్రేక్ రావటం. అందుకే ఇదేదో వినాశనానికే వచ్చినట్లుంది ఈ విపత్తు అని అనుకుంటున్నారు వీళ్ళు. ప్రపంచంలోనే వాహనాల రాకపోకలు గణనీయంగా తగ్గిపోవడం చేత అందులో పెట్రోలు కూడా ఎగుమతులు ఆగిపోవడతో వీళ్ళ భవిష్యత్తుతో పాటుగా ఈ అరబిక్ దేశాల్లో పనీపాటా చేసుకుని బ్రతుకులు వెళ్ళదీస్తున్న మా భవిష్యత్తు కూడా ప్రశ్నార్థకంగా మారుతోంది.

ఇంతలో "ఏమ్మాయ్ లలితమ్మా ఎలా వున్నావు?" అంటూ క్రిందనుండి కేకేసింది వరమ్మ.

మసీదు ప్రాంగణాన్నంతా కడిగేసి అక్కడవున్న నీటిపంపు దగ్గర చేతులు కడుక్కుంటోంది వరమ్మ. కిటికీ వద్ద నిలబడ్డ నన్ను చూసి నోటి నిండుగా నవ్వుతూ ఆనందంగా పలకరించింది. నేనుండేది మూడో అంతస్తులో. కానీ బయట రణగొణధ్వనులు లేకపోవడంతో నాకు బానే వినిపించింది ఆమె గొంతు.

వరమ్మ తెలుగావిడే నరసాపురంనుండి వచ్చింది. ప్రతిరోజూ నా కిటికీకి ఎదురుగా వున్న మసీదు ప్రాంగణాన్ని ఊడ్చి నీళ్ళతో కడుగుతుంది. ప్రార్ధనకు వచ్చే కువైటు షేకులు రోజూ ఇచ్చే ఒకటీ రెండు దినార్లతో తిండి తిని కువైట్‌లో కాలక్షేపం చేస్తోంది. రెండేళ్ళకు ఒకసారి అక్కామా (వీసా) అయిపోగానే షేకులే ఎవరో ఒకరు దయదలచి క్రొత్త అక్కామా వేయిస్తుంటారు. రంజాన్ మాసంలో అయితే దానధర్మాలు చేసే రోజులు కాబట్టి అరబిక్ వాళ్ళు రోజుకు దాదాపు ఇరవై దినార్లవరకూ ఇస్తారంట.

అలా యాభై ఏళ్ళనుండీ కువైట్‌లో జీవితాన్ని గడుపుతోంది వరమ్మ. మొదట్లో వరమ్మ మసీదులో పనిచేయడం చూసి హిందూనో లేక ముస్లిమో అని నేను అనుకున్నాను. కానీ ఆదివారమయితే చాలు చక్కగా తయారయి బైబిల్ పట్టుకుని చర్చ్‌కి వెళుతుంది. నేను ఆశ్చర్యంగా చూస్తే నా ప్రశ్న అర్ధం చేసుకుని నిండుగా నవ్వుతూ

"లలితమ్మా హిందూ అయినా ముస్లిం అయినా క్రిష్టియన్ అయినా అందరు మనుషులే కదా దేవుని సృష్టే కదా. మసీదులో కానీ చర్చిలో కానీ దేవాలయంలో కానీ చేసేది ప్రార్ధనే కదా! మన హృదయాన్నీ ఆవేదనను దేవుడికే కదా నివేదించుకుంటాం. దేవుడొక్కడే మనుషులే ఆయనను వేరు పరుస్తున్నారు"అంటూ అప్పుడప్పుడూ నాకు తెలియని సత్యాలను సర్వమత సారాంశాన్ని ఆమె నాకు బోధిస్తూంటుంది. అందుకే వరమ్మ అంటే నాకు ఇష్టం.

వరమ్మను చూడగానే నాకు సంతోషం కలిగి " . ఇదిగో ఇలా కిటికీలోంచి పక్షులతో మాట్లాడూతూ నేను బానే వున్నాను. కానీ ఇంతకుముందు ఇటువైపు నాలుగు అంబులెన్సులు వెళ్ళాయి. ఏంటో సంగతి అర్ధంకావడంలేదు" అన్నాను. తనకు విషయం తెలిస్తే చెబుతుందని.

"మూడో అంతస్తునుండి మాట సరిగా వినపడడం లేదు వాట్సప్‌లో నుండి ఫోన్ చెయ్యి" అంది వరమ్మ.

"సరే" అని నేను వాట్సప్ కాల్ చేశాను.

"ఇప్పుడే మౌల్వీ చెప్పాడమ్మా. ఆ పై వీధిలో హ్వామా టవర్ దగ్గర నాలుగు కేసులు పాజిటివ్‌గా దొరికాయుట. అందుకే ప్రొద్దుటే ఆ హడావిడి. మొత్తం రెండు బిల్డింగులూ ఖాళీ చేయించి జనాలందరినీ ఎడారిలోకి తోలుకెళ్ళారంట. ఏం మాయదారి రోగమో ఏం పాడో? కలికాలం పోయి కరోనా కాలం వచ్చింది. జనాలు అవతల చచ్చిపోతున్నారు. పీనుగుల్ని పూడ్చి పెట్టడానికి తావులేక గుంతలు తవ్వి అందర్నీ ఒకేసారి తోసి పూడుస్తున్నారట. ఏంటో? నువ్వు జాగ్రత్తమ్మోయ్ ఎవర్నీ నీ రూమ్‌లోకి రానివ్వకు. ముందే నానాజాతుల వాళ్ళు ఉంటారు మీ బిల్డింగ్‌లో."

"అదేంలేదులే. ఇక్కడ మా మేనేజ్‌మెంటు అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకుంటున్నారు. నేను నా గదిలోనే ఉంటున్నా" అన్నాను.

"సరేకానీ మాలాంటి పనిపాటాలేని వాళ్ళను, అక్కామా లేని వాళ్ళను కువైట్ ప్రభుత్వం ఇంటికి పంపించేస్తోందంట. నిజమేనా?" అని అడిగింది ఆరాగా.

"నిజమే ముఖ్యంగా అక్కామా లేకుండా ఇల్లీగల్‌గా ఉంటున్న వారిని పంపించెయ్యాలనే యోచనలో ఉంది అని న్యూస్. మరి ఈ కరువుకాలంలో పరదేశస్తులని ఎంతమందిని పోషించగలరు వీళ్ళు. భారం దింపుకోవాలి కదా" అన్నాను బదులుగా.

"ఒకవేళ అందరినీ పంపిస్తే నువ్వూ ఇండియాకి పోతావా లలితమ్మా?" అంది దిగులుగా.

"ఎప్పుడెప్పుడా అని నేను ఎదురుచూస్తున్నాను వరమ్మా. కువైట్‌కి వచ్చి చాలా ఏళ్ళయింది కదా. ఇక చాలు వెళ్ళిపోదామనే యోచనలోనే ఉన్నాను నేను. మనదేశంలో, మన నేలపై కష్టమో, నిష్టూరమో కలో గంజో తాగి సంతోషంగా పడి ఉంటాము. ప్రాణం పోయేదేదో అక్కడే మన నేలపైనే పోతే మంచిది కదా" ఆవేశంగా అన్నాను నేను. (ఈ సబ్జెక్టు నాకు ఇష్టంగా ఉండి నాలోని ఆవేశాన్ని బయటకి తెస్తూవుంటుంది.)

"అవునా? నేను మాత్రం కువైట్ వదిలి పోనబ్బా. చస్తే ఇక్కడే చావాలి. నా కట్టెను ఈ మట్టిలోనే పాతిపెట్టాలి. అంత అవసరం అయితే చావనైనా చస్తానుగానీ ఇక్కడినుండి కదలను" ఖచ్చితంగా చెప్పింది వరమ్మ.

ఆమె మాటలకి ఆశ్చర్యపోయాను నేను.

"ఎందుకు వరమ్మా? ఏమయింది? మనదేశం మన కన్నతల్లిలాంటిది కదా! నువ్వు ఎందుకు ఇక్కడే ఉండిపోవాలనుకుంటున్నావు. నీ బాగోగులు చూడటానికి ఎవరున్నారిక్కడ?" బాధగా ప్రశ్నించాను నేను.

"ఇప్పుడు నా మనసు బాలేదు నీ ప్రశ్నలకు జవాబులు తొందరలో చెపుతాను" సరేనా అంటూ ఫోన్ కట్ చేసింది వరమ్మ.

రెండు రోజుల తరువాత ఫోను చేసింది వరమ్మ. "ఆరోజు నా మనసు బాగోలేక ఫోన్ కట్ చేసాను కానీ ఎందుకో నా కథ నీకు చెప్పకపోతే నా మనసు ఆగడంలేదు. నాది చాలా పెద్ద కథ. కానీ క్లుప్తంగా చెపుతాను విను" అంటూ తన కథ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది వరమ్మ

"1971లో నా పదహారేళ్ళ వయసులో నేను కువైట్‌కి వచ్చాను. మా మేనత్త ఒకావిడ నాకు వీసా పంపించి నన్ను పిలుచుకుంది. పాస్‌పోర్టులో వయసు ఇరవైరెండు అని వేసారు. అప్పటికి ఇంకా చిన్నపిల్లనే. ఏ పనీ చేతకాదు నాకు. మా మేనత్త పనిచేసే కువైట్ ఇంట్లోనే చిన్నా చితకా పనులు చేసేదాన్ని. చిన్నదాన్ని కావడం వలన మా మామా, బాబా కూడా నాకు పెద్దగా పనులు చెప్పేవారు కాదు.

ఇక్కడికి వచ్చాక ఈ తిండితిని, ఈ నీళ్ళుతాగి నీడపట్టున ఉండేసరికి ఆపిల్ పండులాగా అందంగా తయారయ్యాను.

మా బాబా కన్ను నా మీద పడింది.

కన్నెపిల్లలంటే ఈ కువైటు బాబాలకు చాలామోజు. కానీ మా బాబా మాత్రం నాపట్ల అన్యాయంగా ప్రవర్తించలేదు. నేరుగా విషయాన్ని మా మేనత్తకు చెప్పి 'వరమ్మను నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. నా రెండో పెళ్ళాంగా నేను ఉంచుకుని బాగా చూసుకుంటాను' అని చెప్పాడు.

మా మేనత్త బాగా ఆలోచించి 'ఏమే వరా! బాబా చాలా మంచివాడు. కాబట్టే నిన్ను లొంగదీసుకుని పాడుచేసే అవకాశం ఉన్నప్పటికీ మర్యాదగా పెళ్ళిచేసుకుంటాను అంటున్నాడు. కాదు కూడదు అంటే ఈ కువైటు బాబాలకు తిక్కరేగుతుంది. ఆ కోపంతో ఏమి చేసినా మనం తప్పించుకోలేం. కాబట్టి బాబాతో పెళ్ళికి ఒప్పుకోవడమే నీకు మంచిది' అని నన్ను ఒప్పించింది.

బాబా చాలా సంతోషించాడు. ఇస్లాం పద్దతి ప్రకారం ముస్లిం మగాళ్ళు నాలుగు పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోవచ్చు కదా.

కానీ మొదటి పెళ్ళానికి చెప్పి ఒప్పించాలి. ఆయన వెళ్ళి భార్యకు విషయం చెప్పాడు.మామా అస్సలు ఒప్పుకోలేదు. 'దాన్ని చేసుకుంటే ఆ అరేబియా సముద్రంలో దూకి చస్తాను' అని ఏడ్చింది.

అప్పటికే ఆయన నామీద పిచ్చి ప్రేమను పెంచుకున్నాడు. అపుడపుడూ చాటుగా మాటుగా నాతో మాట్లాడుతుండేవాడు.

నేనుకూడా అప్పటికి చిన్నదాన్ని. పురుషుణ్ణి ఎరుగని దాన్ని కావడంతో ఆయనే నా తొలి పురుషుడు కాబట్టి హృదయాన్ని ఇచ్చేసాను. ఇక పెళ్ళిచేసుకోలేని పరిస్థితుల్లో నన్ను తీసుకెళ్ళి బయట ఒక ఇల్లుచూసి అందులో ఉంచాడు. నన్ను ఇండియాకు పంపేసానని మామాతో అబద్దం చెప్పాడు.

తరువాత ఆయన నన్ను ప్రాణంతో సమానంగా ప్రేమించాడు. నేనుకూడా ఆయనను దేవుడిగా భావించి ఆయనే లోకంగా జీవించాను. ఎపుడు కూడా నాకు దేనికీ కొదవ చేయలేదు. అన్ని విషయాల్లోనూ భార్యలాగే ప్రేమించాడు మహానుభావుడు.

నాకుకూడా ఆయనకు మించి వేరే ప్రపంచం కంటికి కనబడలేదు. అన్నీ మరిచిపోయి ఆయనలోనే మునిగిపోయాను. ఇక ఇండియాను నావాళ్ళని కూడా మరిచిపోయాను. మా అమ్మా నాన్నలు నా చిన్నతనంలోనే చనిపోయారు. ఒక అన్నవుంటే పెళ్ళిచేసుకుని నరసాపురంలోనే ఉన్నాడు. అపుడపుడూ ఫోన్ చేసి పలకరిస్తాడు అంతే.

నాతో పిల్లలు కనాలని చాలా తాపత్రయపడ్డాడు ఆయన. కానీ నాకెందుకో పిల్లలు పుట్టలేదు. అలా దాదాపు ముప్పై సంవత్సరాలు కలిసి జీవించాం. ఇండియాకు పోయి 'మీ అన్నను, బంధువులనూ' చూసి రమ్మని చెప్పేవాడు. కానీ నేనే ఆయనను వదిలి నెలరోజులు ఉండలేక 'వద్దు నేను నిన్ను విడిచి పోలేను' అనేదాన్ని.

చివరిరోజుల్లో ఆయనకు ఎందుకో మతిస్థిమితం కలిగి నన్ను గుర్తుపట్టలేకుండా అయిపోయాడు. భార్య, పిల్లలు మతిలేనివాడిని ఇక బయట తిరగనివ్వకుండా ఇంట్లోనే ఉంచేసారు. ఒక విధంగా బంధించేసారు. అప్పటిలో ఇలా ఫోన్లు ఉండేవి కావు కదా. నేను గుర్తొచ్చినప్పుడు పక్కింట్లో ఉన్న లాండ్ లైన్‌కి ఫోన్ చేసి మాట్లాడేవారు. నన్ను చూడాలని చెప్పి చాలా బాధపడేవారు. అలా నేను ఒంటరిగా మిగిలిపోయి ఉన్న ఇంటికి బాడుగ కట్టుకోలేక ఖాళీచేసి తెలిసిన వాళ్ళుంటే వాళ్ళ దగ్గర ఒక పంచలో మంచం వేసుకునే స్థలాన్ని బాడుగకు తీసుకుని కాలంగడపసాగాను.

అంతవరకూ ఏ పనీ చేయడం నాకు చేతకాదు. సుఖంగా మహరాణిలా బ్రతికాను. సడన్‌గా ఏం చేసి బ్రతకాలో అర్థంకాలేదు. ఇలా జరుగుతుందని ఎప్పుడూ ఊహించలేదు కాబట్టి ఇక్కడ కానీ ఇండియాలో కానీ ఆస్తులు కూడా సంపాదించుకోలేదు నేను. ఆ ఆలోచనే ఎప్పుడూ రాలేదు. నా ఒంటిపైన ఉన్న కాస్త బంగారాన్ని అమ్ముకుని కొన్నియేళ్ళు తిండి, ఖర్చులకు పెట్టుకుంటూ గడిపేసాను.

ఇలా వున్నా కూడా ఆయనే నా మనసులో మెదులుతుండేవాడు. ఆరాటాన్ని ఆపుకోలేక అప్పుడప్పుడూ వెళ్ళి ఆ యింటి చుట్టూ తిరిగి వచ్చేదాన్ని. కనబడితే ఆయనను ఒకసారి కంటితో చూడాలని ఆశ.

ఇక తట్టుకోలేక ఒకరోజు ధైర్యంగా సరాసరి ఇంటిలోపలికే వెళ్ళిపోయాను. అప్పటికే ఆయన మంచంలో అవసానదశలో ఉన్నాడు. కళ్ళతో నన్ను చూసి సంతోషించాడు. మాట సరిగ్గా రాకపోయినా నన్ను గుర్తుపట్టాడని మెరిసిన ఆ కళ్ళే నాకు చెప్పాయి. అంతే. అదే ఆఖరు. నన్ను చూడటానికే తన ప్రాణాన్ని నిలుపుకుని ఉన్నాడేమో అన్నట్లుగా తరువాత పదిరోజులకే చనిపోయాడు. ఎన్నోరోజులు ఆయననే తలుచుకుంటూ ఏడ్చుకుంటూ అదే ధ్యాసలో గడిపేసాను. ఎవరూ నాకు మిగల్లేదు. ఏదీనాకు లేదు. కానీ ఆయన జ్ఞాపకాలు మాత్రం నాకు ఊపిరి పోస్తున్నాయి.

ఆయన కలిసిపోయిన ఈ మట్టిలోనే నేనూ కలిసిపోవాలని నా కోరిక. అందుకే కష్టమైనా సరే చిన్నా చితకా పనులు చేసుకుంటూ ఇక్కడే జీవితాన్ని గడుపుతున్నాను. కాలాన్ని ముందుకు నెడుతున్నాను. ఎవరో ఒకరు నీలాంటివాళ్ళు దయతలచి ఇచ్చే ఒకటీ అరా దినార్లు నా పోషణకు రోజులు గడవడానికి సరిపోతున్నాయి.

ఇండియాకు ఎందుకు వెళ్ళాలి? నాకోసం ఎవరున్నారక్కడ? నా భర్త ఇక్కడే ఉన్నాడు. నా ప్రాణం ఆయన కోసమే ఉంది. ఆయన నాతో ఎపుడూ మాట్లాడుతూనే ఉంటాడు. నాతోనే ఉన్నాడు. ఒకవేళ ఇండియా వెళ్ళినా ఒకరోజు కూడా అక్కడ బ్రతకనేమో? నా ప్రాణం ఇక్కడే ఈ కువైట్ దేశంలోనే మా ఆయన దగ్గరే కదలాడుతూ ఉంటుంది" ఇప్పుడు చెప్పు నా ఉద్దేశం మంచిదో చెడ్డదో తన కథంతా చెప్పి ప్రశ్నించింది వరమ్మ.

"ఇంత విన్నాక ఏం చెప్పను వరమ్మా? హృదయాన్ని కరిగించే కథ చెప్పావు. నీవెనక ఇంత కథ ఉందని నాకు తెలియలేదు. నీ పట్టుదలకు ఆశయానికి నా అభినందనలు. నిన్ను మెచ్చుకోకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. నీకు ఏ సహాయం అవసరమైనా బిడ్డలాగా నేనున్నానని నువు మరిచిపోకు. నువ్వు జాగ్రత్త" అని చెప్పి భారమైన హృదయంతో ఫోన్ కట్ చేసాను నేను.

ప్రతిరోజూ వరమ్మ జీవితగాథ మదిలో మెదులుతూ నన్ను వెంబడిస్తూనే ఉంది. అందుకే వారానికి ఒకసారైనా ఫోను చేసి నేను పలకరిస్తుంటాను.

ఆమె నేను కిటికీ తెరిచిన ప్రతిసారీ క్రిందనుండి కేకేసి నన్ను పిలుస్తూ ఉంటుంది. ఆమెను నేను, నన్ను ఆమె చూసినప్పుడల్లా తెలియని సంతోషం మా ముఖాల్లో.

ఎడారి అనుబంధాలు మావి. ఒకరికొకరం అలసిన జీవితాల్లో ఆప్యాయతను పంచుకునే ఒయాసిస్సులమే.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments